

Arrest

nr. 274 143 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 oktober 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt een eerste keer op 24 november 2017 om internationale bescherming. Op 5 september 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen die beslissing ingediende beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 6 oktober 2020, met arrest nr. X, verworpen.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in op 5 januari 2021. Op 22 maart 2021 verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dit verzoek onontvankelijk omdat verzoeker geen gevolg had gegeven aan de oproeping en hij bijgevolg geacht wordt afstand gedaan te hebben van zijn verzoek.

1.3. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 17 mei 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 29 juni 2021 door de DVZ overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker een eerste maal gehoord wordt op 4 november 2021 en een tweede maal op 11 februari 2022.

1.4. Op 24 februari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die op 24 februari 2022 aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 17 juni 1992 in Tulkaram in de Westelijke Jordaanoever. U bent van Palestijnse origine, u bent opgevoed als soennitisch moslim maar rond de leeftijd van 18 jaar kon u zich daar niet meer in vinden en heden bent u atheïst. U woonde steeds met uw familie in Shweika bij Tulkaram.

In 2016 studeerde u af in communicatietechnologie. U werkte in verschillende jobs, de belangrijkste daarvan was het installeren van bewakingscamera's.

Sinds 2008 had u een relatie met een zekere D..

*In april of mei 2017 begon uw neef u te verwijten dat u ongelovig was. U dacht dat hij op een kunstmatige manier toenadering zocht tot u en u denkt dat hij u pillen wilde toedienen in uw drinken. Rond mei 2017 besloot u naar het buitenland te vertrekken omdat u bang was te worden ontdekt als ongelovige en omdat u uw relatie met D. te gevaarlijk vond. U reisde naar Jordanië met behulp van het paspoort van uw broer A.. Uw broer liet u nadien uw paspoort door iemand aan u bezorgen in Jordanië. In Jordanië aangekomen werd u opgevangen door een vriend van A.. Hij zorgde ervoor dat u ondanks uw illegale inreis in het land toch legaal kon vertrekken. Op 16 oktober 2017 reisde u met uw eigen paspoort per vliegtuig naar Spanje via Turkije. Op 18 oktober 2017 kwam u aan in België en op 24 november 2017 diende u in België een **eerste verzoek** in om internationale bescherming. U legde hierbij de volgende documenten neer: uw paspoort en uw Palestijnse identiteitskaart, uw tansiq-kaart, een brief aan het CGVS van M.-C. L S., uw rijbewijs, uw middelbaar diploma, uw resultaten van PTU, uw geboorteakte, een brief aan het CGVS van J.C., documentatie over de situatie van atheïsten, uw verstotingsbrief, een convocatie, de identiteitskaarten van uw ouders, van uw broer A. en van uw zus S., een werkattest van bij Microlink, vier psychologische attesten door Ulysse, een printout van uw derde atheïstische facebookpagina en een cd met daarop foto's en video's. Op 5 september 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw asielmotieven niet aannemelijk had gemaakt. U ging tegen deze beslissing in beroep en in het kader van uw beroepsprocedure legde u documenten neer die betrekking hebben op algemene berichtgeving over de repressie van critici door de Palestijnse autoriteiten en op de veiligheidssituatie in Palestina, een persbericht dat uw familie u zou verstoten hebben en drie arresten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de beslissing van het CGVS bevestigd in haar arrest van 6 oktober 2020 (arrestnummer: 241922).*

*Op 5 januari 2021 diende u een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. Op 22 maart 2021 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw verzoek onontvankelijk omdat u geen gevolg had gegeven aan uw oproeping en bijgevolg werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw verzoek.*

*Op 17 mei 2021 diende u een **derde verzoek** om internationale bescherming in. U verklaarde dat u, toen u nog in Tulkaram woonde, een lek had ontdekt op de website van de universiteit van al-Najah. U had in september 2015 de universiteit gecontacteerd om dit te melden en ze hadden u een job aangeboden. Later kwamen ze op dit aanbod terug. U drong aan, maar ze wouden u toch geen job geven.*

In oktober 2015 werd u gecontacteerd door de Palestijnse inlichtingendienst. Zij wisten dat u de website van alNajah Universiteit had gehackt en stelden voor dat u met hen zou samenwerken. U ging akkoord

en de volgende dag kreeg u een laptop en mocht u van thuis uit werken. Na ongeveer zes maanden vroegen ze u echter om opdrachten uit te voeren waarin u zich niet kon vinden. Zo werd u gevraagd om de IP-adressen en wachtwoorden van beveiligingscamera's met hen te delen zodat ze deze vanop afstand zouden kunnen controleren. Ook werd u gevraagd bepaalde profielen en Facebookpagina's te hacken.

Ongeveer twee of drie maanden voor uw vertrek werd uw vader aangesproken door verschillende mensen die te kennen gaven dat ze wisten dat u voor de inlichtingendienst werkte. Ze zeiden dat u een spion bent die samenwerkt met Israël. U hebt dan opgebiecht aan uw vader dat u effectief voor de inlichtingendienst werkte. Ook hebt u R.A., uw contactpersoon bij de inlichtingendienst, gecontacteerd met de vraag om u te beschermen omdat u vreesde vermoord te worden. Hierop werd u drie dagen aangehouden. R.A. wou u op die manier beschermen. Hij bood u ook aan om elders te gaan werken, in Ramallah, Nablous of Jenin. Hij dreigde er ook mee dat u uw ontslag niet kon nemen omdat hij onder meer bewijzen had van het feit dat u een geheime relatie had met D.. U ging akkoord met zijn aanbod om tijd te winnen maar besloot uw vertrek te regelen. Telkens wanneer u sindsdien buitenkwam en mensen begroette, zeiden ze niets terug. Uw auto die op straat geparkeerd stond, werd beschadigd. Op een bepaald moment bent u naar uw broer in Ramallah gevlucht. Minder dan een week na uw vertrek kwam de inlichtingendienst een huiszoeking doen in uw ouderlijke woning.

Bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever vreest u ook lastig gevallen te worden door de inwoners van de nederzettingen.

Ter staving van uw derde verzoek legt u de volgende documenten neer: internetartikelen over de algemene situatie op de Westelijke Jordaanoever en printscreens van e-mailverkeer met de universiteit van al-Najah.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u in het kader van uw eerste verzoek steunmaatregelen werden verleend omdat u in psychologische behandeling was, maar dat u in het kader van uw huidige verzoek niet hebt aangehaald dat u nog in behandeling bent bij een psycholoog. Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken in het kader van uw eerste verzoek blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen

omdat (i) er geen geloof kon worden gehecht aan de wijze waarop u uw land van herkomst verlaten heeft en naar Europa bent gereisd, (ii) u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in de Westelijke Jordaanoever het gevaar loopt om omwille van uw atheïstische opvattingen te worden vermoord, (iii) uw bewering dat uw neef geprobeerd zou hebben u pillen toe te dienen gebaseerd is op loutere veronderstellingen die u niet staft, (iv) geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die u in de Westelijke Jordaanoever zou hebben gekend vanwege uw vermeende relatie met een getrouwde vrouw, (v) u niet had aangetoond dat in uw hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en is aldus bekleed met het gezag van gewijsde.

Met betrekking tot de nieuwe verklaringen die u aflegt over gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name uw vrees omdat u voor de Palestijnse inlichtingendienst hebt gewerkt, moet worden besloten dat aan deze motieven geen geloof kan worden gehecht en wel om volgende redenen.

Vooreerst wil het CGVS benadrukken dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag tot internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt. In dit geval dient vastgesteld dat u pas in het kader van uw derde verzoek hebt verklaard dat u op de Westelijke Jordaanoever voor de Palestijnse inlichtingendienst hebt gewerkt en hiervoor vervolging vreest. U stelt dat 'mensen' u bij uw aankomst in België hadden afgeraden om uw echte verhaal te vertellen omdat men uw probleem hier als onwettig zou beschouwen en u hier berecht zou kunnen worden (CGVS I, p. 5 & CGVS II, p. 10). Dit kan geenszins worden beschouwd als een dienstige uitleg ter verklaring van het gegeven dat u voormelde vervolgingsgrond en vrees slechts in het kader van uw derde verzoek te kennen geeft. U werd namelijk van meet af aan op de voormelde, op u rustende medewerkingsplicht gewezen. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek expliciet gewezen op de betrouwbaarheid van uw verklaringen. Eveneens werd u gewezen op de bij u rustende medewerkingsplicht en werd u uitgelegd wat er van u werd verwacht. Er werd u op het hart gedrukt dat het belangrijk was om de waarheid te vertellen. Ook in de oproeping voor uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS werd u uitdrukkelijk gewezen op de op u rustende medewerkingsplicht, op hetgeen er in dit kader van u werd verwacht en op de mogelijke gevolgen indien u aan de medewerkingsplicht zou verzaken. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat u initieel schrik had om de Belgische instanties in vertrouwen te nemen, dan verklaart dit hoegenaamd niet dat of waarom u dit element ook tijdens de beroepsprocedure in het kader van uw eerste verzoek onvermeld liet. Toen de Dienst Vreemdelingenzaken u opriep naar aanleiding van uw tweede verzoek, dient bovendien vastgesteld dat u niet bent opgedaagd. U stelt dat u niet bent ingegaan op de oproeping omdat u toen bij uw vriendin in het ziekenhuis was en zij had geprobeerd om zelfmoord te plegen, maar deze houding is niet ernstig te noemen, daar u vijftien dagen de tijd had om de DVZ hierover in te lichten en u hebt nagelaten om dit te doen (CGVS II, p. 10). Uit voorgaande kan worden besloten dat u uw problemen vanwege uw werk voor de Palestijnse inlichtingendienst dermate laattijdig ter kennis hebt gebracht van de Belgische asielinstanties en hiervoor geen dienstige uitleg hebt aangeraakt, dat dit niet toelaat dat aan deze problemen nog enig geloof kan worden gehecht.

Een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw motieven vormen uw verklaringen over de bedreigingen die u heeft gekregen destijds toen u nog op de Westelijke Jordaanoever woonde. U stelt dat uw familie ongeveer twee maanden voor uw vertrek bedreigd werd. Mensen zeiden aan uw vader dat u een spion bent die werkt voor de Palestijnse inlichtingendienst en men vroeg hem wat u precies deed van werk. U stelt dat u nooit direct werd bedreigd, maar enkel via uw vader. Wanneer u op straat mensen begroette, dan groetten zij u niet terug. Verder werd ook uw auto beschadigd. Vanwege dit alles vreesde u vermoord te worden en bent u gevlucht. Deze verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen. Mochten de mensen in uw regio u daadwerkelijk willen vervolgen omdat ze u beschouwden als een spion vanwege uw werk voor de inlichtingendienst, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat ze in die periode van twee maanden voor uw vertrek de daad bij het woord zouden hebben gevoegd. Dat u enkel via uw vader werd bedreigd en nooit directe persoonlijke dreigementen aan uw adres hebt ontvangen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid of op zijn minst de ernst van deze feiten (CGVS II, pp. 7-9). Voorts stelt u dat ook 'organisaties zoals Fatah' dreigementen hebben geuit, maar u gevraagd wie

van die organisaties, antwoordt u hen niet persoonlijk te kennen (CGVS II, pp. 7-8). Dit ontwijkend antwoord komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede.

Daarnaast stelt u dat u ook door de inlichtingendienst zelf werd bedreigd. A. zou u mondeling hebben bedreigd, zo stelt u, en u hebben gechanteerd met foto's van D., en u zou drie dagen aangehouden zijn omdat hij u in bescherming wou nemen. Na uw vertrek vond er een huiszoeking plaats bij uw ouders. U hebt daarna echter nog een maand in Ramallah verbleven bij uw broer zonder daar problemen te hebben gekend. Mocht de inlichtingendienst u daadwerkelijk viseren, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat ze u in Ramallah zouden hebben weten te traceren, temeer u daar bij een familielid verbleef en het dus niet moeilijk moet zijn geweest om u te vinden. Het hoeft geen betoog dat deze door u geschilderde gang van zaken verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid (CGVS II, pp. 9 & 11).

Wat betreft uw vrees voor de inwoners van de nederzettingen die autobestuurders willekeurig beschieten of beledigen, dient opgemerkt dat hieruit geen persoonsgerichte vrees kan worden afgeleid. U stelt weliswaar dat u bang was telkens wanneer u daar passeerde, maar uw vrees blijkt louter hypothetisch te zijn (CGVS II, pp. 10-11).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De internetartikelen over de algemene situatie op de Westelijke Jordaanoever hebben geen betrekking op uw persoon of uw persoonlijke situatie, terwijl u de door u aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken, doch blijft u desbetreffend in gebreke. Algemene landeninformatie is ondergeschikt aan de persoonlijke ervaringen van de verzoeker en op zich niet voldoende om besluiten dat u een nood heeft aan internationale bescherming. De printscreens van e-mailverkeer met de universiteit van al-Najah hebben dan weer geen objectieve bewijswaarde daar printscreens geen authentieke documenten zijn en bijgevolg makkelijk te manipuleren zijn. Bovendien wordt het feit dat u deze website zou hebben gehackt niet betwist, u heeft daarentegen niet aannemelijk gemaakt dat u omwille hiervan een vrees hoeft te koesteren.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever (zie de **COI Focus Cisjordanie- Situation sécuritaire, 7 oktober 2021**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_cisjordanie_situation_securitaire_20211007.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten.

In 2021 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidsstroepen, dewelke meestal voorvielen in het kader van Israëlische raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd. Ook zijn Israëli's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding. In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlische veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlische burgers die in de nederzettingen wonen.

De spanningen over plannen voor gedwongen uitzettingen in de wijk Sheikh Jarrah in Jeruzalem en acties van de Israëlische politie op de Esplanade of the Mosques escaleerden in april en mei 2021 tot botsingen tussen Palestijnen, Israëliërs en Israëlische veiligheidsstroepen. De spanningen namen toe met de arrestatie door de Israëlische politie van Palestijnen die bezig waren met de voorbereidingen van de Palestijnse verkiezingen, en vervolgens toen Mahmoud Abbas op 29 april 2021 besliste om de

verkiezingen sine die uit te stellen. De golf van Palestijnse protesten verspreidde zich naar de Westelijke Jordaanoever en in verschillende Israëlische steden. Het geweld bereikte een hoogtepunt op 14 mei 2021, een "dag van woede" voor de Palestijnen, toen tien Palestijnen werden gedood door de Israëlische troepen op de Westelijke Jordaanoever.

Volgens Israëlische defensiefunctionarissen heeft de langdurige afwezigheid van Palestijnse veiligheidstroepen en de verzwakking van de invloed van de PA in de afgelopen twee jaar in sommige gevoelige gebieden van de Westelijke Jordaanoever, een veiligheidsvacuüm doen ontstaan in Burqin en Qabatya bij Jenin en in rurale gebieden nabij Hebron. Daar hebben zich, met steun van de lokale bevolking, gewapende groepen gevormd die banden hebben met Hamas en de PIJ (Palestijnse Islamitische Jihad). Eind september 2021 vonden er Israëlische invallen plaats om enkele van deze groepen te ontmantelen.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernementen. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen nietgewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissaris-generaal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal amper motiveert waarom zijn huidig verzoek wordt geweigerd en dat de beslissing bijna integraal wordt gebaseerd op het reeds afgesloten eerste verzoek om internationale bescherming, terwijl hem tijdens het persoonlijk onderhoud nog werd meegedeeld dat daarop niet teruggekomen wordt nu dit als afgesloten wordt beschouwd. Dergelijke handelswijze getuigt volgens verzoeker van vooringenomenheid. Hij zou wel degelijk uitgelegd hebben waarom hij bij zijn eerste verzoek niet de volledige waarheid heeft verteld en dit ook herhaald hebben tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud. Hij meent dat zijn verzoek om internationale bescherming niet enkel kan geweigerd worden op grond van de vaststelling dat hij niet van in het begin de volledige waarheid heeft verteld. Hij meent dat door zijn derde verzoek ontvankelijk te verklaren, het CGVS van oordeel was dat hij nieuwe elementen heeft aangehaald die geloofwaardig werden bevonden. Dat de motivering bijna integraal gebaseerd is op het gebrek aan medewerkingsplicht, hoewel hij in het kader van huidig verzoek wel alle elementen heeft aangehaald, kan volgens hem niet als argument worden aangehaald.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alle documenten die hij heeft toegevoegd aan zijn verzoek om internationale bescherming, namelijk de door zijn raadsman op 18 november 2021 overgemaakte documenten. Hij preciseert dat het gaat om een door zijn broer aangevraagd document van de rechtbank waaruit blijkt dat het paspoort van zijn broer verloren is geraakt en dat het gebruikt werd door verzoeker om te reizen van Palestina naar Jordanië en om foto's van berichten van zijn toenmalige baas.

Vervolgens meent hij dat hij niet de kans heeft gekregen om zijn volledige verhaal te doen en alle belangrijke elementen aan te halen. Hij zou amper de kans gehad hebben om alles te vertellen hoewel hij gevraagd werd of er nog bijkomende elementen waren. Zijn precair verblijfsrecht zou op hem een enorme impact hebben gehad. In het verzoekschrift wenst verzoeker een overzicht te geven van alle problemen die ertoe geleid hebben dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft. Hij zou niet de kans hebben gekregen om te vermelden dat hij in totaal twee jaar gewerkt heeft met de onderzoekspolitie en dat hij in het begin websites diende te controleren, maar later ook Facebookpagina's moest controleren van personen die door Fateh ervan verdacht werden activiteiten voor Hamas uit te voeren en die eventueel een bedreiging zouden kunnen vormen voor de Westelijke Jordaanoever. Verzoeker had dit laatste nog willen toevoegen aan zijn persoonlijk onderhoud, maar hiertoe de kans niet gekregen hebben. Hij zou ook voor twee internetcafés bugs hebben geplaatst, maar omdat hij zich hierover niet comfortabel voelde, zou hij dit nooit verteld hebben aan familie of vrienden. Hij zou veel informatie verzameld hebben voor de onderzoekspolitie, maar nooit geweten hebben wat er met die informatie gebeurde. Omdat hij uiteindelijk zelf argwaan begon te krijgen en vermoedde dat hij niet de enige was waaraan de onderzoekspolitie vroeg om gevoelige informatie te delen, zou hij besloten hebben die activiteiten niet meer verder te zetten. Hoewel hij kon worden overgeplaatst naar een andere stad, wilde hij omwille van die bedreigingen zijn werk niet meer verderzetten en wenste hij naar Spanje te reizen, waarvoor hij al het nodige had gedaan. Verzoeker betoogt dienaangaande onder meer wat volgt: *“Gezien verzoeker niet de kans kreeg om alle elementen te vertellen, doordat de PO duidelijk geïrriteerd geraakte op het einde van het persoonlijk onderhoud (zie persoonlijk onderhoud dd. 11/02/2022, p. 10-13), wenst verzoeker een uitgebreid overzicht te geven van alle elementen die ertoe hebben geleid dat hij uit de Westelijke Jordaanoever is gevlucht.”*

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst wel degelijk absoluut volatiel is. Hij citeert daartoe uit een persartikel *“Republic World, Israel-Palestine Situation Fragile, Security In West Bank Deteriorating: UN Coordinator”* van 20/10/2021 en uit

een Persartikel "*Crisis 24, Israel, PT: Heightened tensions likely in West Bank and East Jerusalem through at least late January amid increase in violence/update 1*" van 20/01/2022. Dat de situatie er niet op verbeterd is, blijkt volgens hem uit de recente briefing van de *Special Coordinator for the Middle East Peace Process, Tor Wennesland*, die op 23/02/2022 de VN Veiligheidsraad heeft toegesproken omwille van de precaire veiligheidssituatie aldaar. Hij vervolgt dat gewone burgers in de Westbank dagelijks worden aangevallen en meent dat de COI Focus waarnaar verwezen in de bestreden beslissing geen weergave is van de actuele veiligheidssituatie in de Westbank.

Hij wijst erop dat hij ook aanhaalde een vrees te hebben ten opzichte van de inwoners van de nederzettingen en verwijt de commissaris-generaal niet *in concreto* aan te tonen dat hij hierdoor geen risico loopt om blootgesteld te worden aan geweld. Dat hij wel degelijk een gegronde vrees heeft gelet op de precaire veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt volgens hem uit een recent rapport van de Europese Unie, "*One Year Report on Demolitions and Seizures in the West Bank, including East Jerusalem Reporting Period: 1 January – 31 December 2021*", waarin wordt gesteld dat de meeste vernietigingen gebeurden in de Westbank en dat 2021 het hoogste aantal in jaren heeft sinds 2016. Hij besluit dat uit voormelde informatie moet worden afgeleid dat de toestand bedreigend is voor de bevolking van het land.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Op 11 april 2022 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Kopie mail van verzoeker aan de universiteit met vertaling;
- Kopie berichten op oude gsm met vertaling;
- Kopie bewijs rechtbank met vertaling.

Hij wenst aan te tonen dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij een e-mail verstuurd naar de Al Najah universiteit toen hij ontdekt had dat er een "bug" in de website terug te vinden was, met het feit dat hij berichten ontving op zijn oude gsm en evenmin met het vonnis van de rechtbank betreffende het paspoort.

2.2.2. Op 11 mei 2022 maakt verzoeker opnieuw een aanvullende nota over, waarbij hij de vertalingen voegt van de persartikels waar hij in het verzoekschrift naar verwezen heeft en waarin hij verwijst naar de weblink van een rapport van Human Rights Watch van 2022.

2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.1. Het verzoek om internationale bescherming betreft een derde verzoek. Verzoeker diende reeds een eerste verzoek om internationale bescherming in op 24 november 2017. Verzoeker verklaarde zijn land van herkomst verlaten te hebben omdat hij problemen vreesde met zijn familie, de gemeenschap, of de autoriteiten omwille van zijn atheïstische overtuigingen en omdat hij gezocht zou worden door de echtgenoot van een vrouw met wie hij reeds lang een buitenechtelijke relatie zou hebben gehad. Op 5 september 2019 weigerde de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat (A) de door verzoeker aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk werden gemaakt, nu (i) verzoeker niet de waarheid vertelde over de wijze waarop hij de Westelijke Jordaanoever verliet en naar Jordanië reisde, (ii) er twijfels bestaan bij de ernst van zijn atheïstische overtuigingen en het in elk geval niet aannemelijk is dat hij door zijn overtuigingen problemen zou ondervinden in de Westelijke Jordaanoever, (iii) ook zijn problemen vanwege zijn relatie met D. niet kunnen overtuigen, en (iv) de documenten die hij voorlegde deze appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen, en omdat (B) er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 241 922 op 6 oktober 2020 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad hechtte, in navolging van de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers verklaringen omtrent zijn beweerd vrees.

2.3.2. In het thans voorliggend derde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker plots volledig andere verklaringen af en zet hij uiteen dat hij gezocht wordt door de Palestijnse autoriteiten uit vrees dat hij informatie die hij voor de veiligheidsdiensten heeft verzameld, zal onthullen. Hij vreest dat hij bij terugkeer onmiddellijk zal worden opgepakt (CGVS verhoor 1, p. 6).

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal en op grond van de uiteenzetting die volgt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Westelijke Jordaanoever is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat van verzoeker, in het kader van zijn medewerkingsplicht mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt. Door pas in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming te verklaren dat hij gezocht wordt door de Palestijnse inlichtingendienst omdat hij voor hen gewerkt heeft en hiervoor vervolging vreest, terwijl verzoeker bovendien reeds 18 oktober 2017 op het Belgische grondgebied verblijft, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dergelijke laattijdige ter kennis bringing van de redenen die hem ertoe aanzette om zijn herkomstland te verlaten, staat haaks op de nood aan internationale bescherming.

Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, stelt verzoeker dat hij aangeraden werd om niet te vertellen over zijn echte problemen en dat hij het beter kon hebben over sociale problemen. Hij voegde nog toe dat wat hij verklaard heeft ten tijde van het eerste verzoek om internationale bescherming ook de waarheid is. (CGVS verhoor 1, p. 5).

De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande uitleg niet volstaat ter verschoning van het feit dat hij zijn vervolgingsvrees slechts weergeeft bijna 4 jaar na binnenkomst in België en dit pas in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming. Immers zoals reeds *supra* uiteengezet, benadrukt de Raad dat van verzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Door erop te wijzen dat hij indertijd het (slechte) advies kreeg om enkel verklaringen af te leggen die verband houden met sociale problemen, dient te worden opgemerkt dat hij hiermee geenszins een afdoende uitleg biedt voor het niet vermelden van de vervolgingsvrees tijdens zijn derde verzoek. Waar hij opnieuw bevestigt dat ook zijn verklaringen afgelegd ten tijde van zijn eerste verzoek de waarheid betreffen, kan de Raad slechts vaststellen dat reeds geoordeeld werd dat aan zijn vervolgingsvrees uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek en die gelinkt was aan zijn relatie met D. geen geloof werd gehecht. Dat hij tijdens zijn derde verzoek erop wijst dat zijn problemen met de inlichtingendienst gelinkt zijn aan de problemen met meisje D. ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn derde verzoek. Ten onrechte tracht verzoeker, gelet op de hoger vermelde, op hem rustende medewerkingsplicht, de verantwoordelijkheid voor zijn eerdere leugenachtige verklaringen volledig van zich af te schuiven en bij derden te leggen.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker ook tijdens de beroepsprocedure ingediend in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, naliel melding te maken van zijn problemen met de Palestijnse inlichtingendienst en dat hij in het kader van zijn tweede verzoek d.d. 5 januari 2021 om internationale bescherming uiteindelijk niet is komen opdagen voor zijn verhoor bij de DVZ, zonder die laatste binnen de 15 dagen hiervoor een reden mee te delen. Voorgaande houding relativeert op ernstige wijze de vermeende vrees die verzoeker verklaart te hebben en ondermijnt de nood aan internationale bescherming.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, kan voor wat betreft de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wel degelijk rekening gehouden worden met zijn relaas afgelegd tijdens vorige verzoeken om internationale bescherming, ook al werden die eerdere verzoeken afgesloten. Dit getuigt allerminst van enige vooringenomenheid. Bovendien brengt verzoeker voor het overige bovendien geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad bijgetreden: *“Vooreerst wil het CGVS benadrukken dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag tot internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt. In dit geval dient vastgesteld dat u pas in het kader van uw derde verzoek hebt verklaard dat u op de Westelijke Jordaanoever voor de Palestijnse inlichtingendienst hebt gewerkt en hiervoor vervolging vreest. U stelt dat ‘mensen’ u bij uw aankomst in België hadden afgeraden om uw echte verhaal te vertellen omdat men uw probleem hier als onwettig zou beschouwen en u hier berecht zou kunnen worden (CGVS I, p. 5 & CGVS II, p. 10). Dit kan geenszins worden beschouwd als een dienstige uitleg ter verklaring van het gegeven dat u voormelde vervolgingsgrond en vrees slechts in het kader van uw derde verzoek te kennen geeft. U werd namelijk van meet af aan op de voormelde, op u rustende medewerkingsplicht gewezen. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek expliciet gewezen op de betrouwbaarheid van uw verklaringen. Eveneens werd u gewezen op de bij u rustende medewerkingsplicht en werd u uitgelegd wat er van u werd verwacht. Er werd u op het hart gedrukt dat het belangrijk was om de waarheid te vertellen. Ook in de oproeping voor uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS werd u uitdrukkelijk gewezen op de op u rustende medewerkingsplicht, op hetgeen er in dit kader van u werd verwacht en op de mogelijke gevolgen indien u aan de medewerkingsplicht zou verzaken. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat u initieel schrik had om de Belgische instanties in vertrouwen te nemen, dan verklaart dit hoegenaamd niet dat of waarom u dit element ook tijdens de beroepsprocedure in het kader van uw eerste verzoek onvermeld liet. Toen de Dienst Vreemdelingenzaken u opriep naar aanleiding van uw tweede verzoek, dient bovendien vastgesteld dat u niet bent opgedaagd. U stelt dat u niet bent ingegaan op de oproeping omdat u toen bij uw vriendin in het ziekenhuis was en zij had geprobeerd om zelfmoord te plegen, maar deze houding is niet ernstig te noemen, daar u vijftien dagen de tijd had om de DVZ hierover in te lichten en u hebt nagelaten om dit te doen (CGVS II, p. 10). Uit voorgaande kan worden besloten dat u uw problemen vanwege uw werk voor de Palestijnse inlichtingendienst dermate laattijdig ter kennis hebt gebracht van de Belgische asielinstanties en hiervoor geen dienstige uitleg hebt aangeraakt, dat dit niet toelaat dat aan deze problemen nog enig geloof kan worden gehecht.”*

Verzoeker lijkt er in het verzoekschrift aan voorbij te gaan dat het niet alleen zijn wijziging van verklaringen is, die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, maar ook de vaststelling dat verzoeker zijn vermeende “echte” vrees pas meer dan 4 jaar na binnenkomst in België uiteenzet en hij zijn vermeende “echte” vrees evenmin heeft uiteengezet tijdens de beroepsprocedure ingediend in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en evenmin tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming, nu hij niet verschenen is op het onderhoud bij de DVZ.

Vervolgens stelt de Raad vast dat ook verzoekers verklaringen omtrent zijn vermeende vrees voor de Palestijnse inlichtingendienst geenszins kunnen overtuigen. Hierbij dient opgemerkt dat indien verzoeker effectief bedreigd werd en de zeer ingrijpende beslissing nam om zijn land van herkomst te verlaten, het opmerkelijk is dat verzoeker verklaarde dat hij nooit persoonlijke bedreigingen heeft gekregen en hij enkel via zijn vader werd bedreigd. Bovendien bleven verzoekers antwoorden nietszeggend, wanneer hij gevraagd werd wie de dreigementen dan wel heeft geuit tegen zijn vader. Bovendien kon verzoeker zich er naar eigen zeggen simpelweg vanaf maken door te zeggen dat hij die persoon niet kent (CGVS, verhoor 2, p. 7 : *“Wat heb je daarop geantwoord – Niets ik heb gezegd dat ik die persoon niet ken”*). De volgende motieven dienaangaande, die pertinente en draagkrachtig zijn, worden door de Raad bijgetreden: *Een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw motieven vormen uw verklaringen over de bedreigingen die u heeft gekregen destijds toen u nog op de Westelijke Jordaanoever woonde. U stelt dat uw familie ongeveer twee maanden voor uw vertrek bedreigd werd. Mensen zeiden aan uw vader dat u een spion bent die werkt voor de Palestijnse inlichtingendienst en men vroeg hem wat u precies deed van werk. U stelt dat u nooit direct werd bedreigd, maar enkel via uw vader. Wanneer u op straat mensen begroette, dan groetten zij u niet terug. Verder werd ook uw auto beschadigd. Vanwege dit alles vreesde u vermoord te worden en bent u gevlucht. Deze verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen. Mochten de mensen in uw regio u daadwerkelijk willen vervolgen omdat ze u beschouwden als een spion vanwege uw werk voor de inlichtingendienst, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat ze in die periode van twee maanden voor uw vertrek de daad bij het woord zouden hebben gevoegd. Dat u enkel via uw vader werd bedreigd en nooit directe persoonlijke dreigementen aan uw adres hebt ontvangen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid of op zijn minst de ernst van deze feiten (CGVS II, pp. 7-9). Voorts stelt*

u dat ook 'organisaties zoals Fatah' dreigementen hebben geuit, maar u gevraagd wie van die organisaties, antwoordt u hen niet persoonlijk te kennen (CGVS II, pp. 7-8). Dit ontwijkend antwoord komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede.

Daarnaast stelt u dat u ook door de inlichtingendienst zelf werd bedreigd. A. zou u mondeling hebben bedreigd, zo stelt u, en u hebben gechanteerd met foto's van D., en u zou drie dagen aangehouden zijn omdat hij u in bescherming wou nemen. Na uw vertrek vond er een huiszoeking plaats bij uw ouders. U hebt daarna echter nog een maand in Ramallah verbleven bij uw broer zonder daar problemen te hebben gekend. Mocht de inlichtingendienst u daadwerkelijk viseren, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat ze u in Ramallah zouden hebben weten te traceren, temeer u daar bij een familielid verbleef en het dus niet moeilijk moet zijn geweest om u te vinden. Het hoeft geen betoog dat deze door u geschilderde gang van zaken verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid (CGVS II, pp. 9 & 11).

Wat betreft uw vrees voor de inwoners van de nederzettingen die autobestuurders willekeurig beschieten of beledigen, dient opgemerkt dat hieruit geen persoonsgerichte vrees kan worden afgeleid. U stelt weliswaar dat u bang was telkens wanneer u daar passeerde, maar uw vrees blijkt louter hypothetisch te zijn (CGVS II, pp. 10-11).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben." Verzoeker is niet in staat voorgaande motieven te weerleggen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker de volgende documenten heeft overgemaakt tijdens zijn derde verzoek: 1) Op 7 juni 2021 printscreens e-mailverkeer universiteit met vertaling; 2) op 11 februari 2022 internetartikelen en 3) op 20 oktober 2021 een e-mail met verschillende weblinks naar algemene informatie. De commissaris-generaal oordeelde dienaangaande op goede gronden wat volgt: *"De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De internetartikelen over de algemene situatie op de Westelijke Jordaanoever hebben geen betrekking op uw persoon of uw persoonlijke situatie, terwijl u de door u aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken, doch blijft u desbetreffend in gebreke. Algemene landeninformatie is ondergeschikt aan de persoonlijke ervaringen van de verzoeker en op zich niet voldoende om besluiten dat u een nood heeft aan internationale bescherming. De printscreens van e-mailverkeer met de universiteit van al-Najah hebben dan weer geen objectieve bewijswaarde daar printscreens geen authentieke documenten zijn en bijgevolg makkelijk te manipuleren zijn. Bovendien wordt het feit dat u deze website zou hebben gehackt niet betwist, u heeft daarentegen niet aannemelijk gemaakt dat u omwille hiervan een vrees hoeft te koesteren."* Verzoeker betwist voorgaande motieven niet.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een e-mail bericht gericht aan de commissaris-generaal met in bijlage een document van een rechtbank, waarmee hij wenst te bewijzen dat hij het paspoort van zijn broer gebruikt heeft om van Palestina naar Jordanië te reizen en foto's van zijn oude gsm waarop foto's van berichten werden afgebeeld die hij verkregen heeft van zijn toenmalige baas. De Raad merkt dienaangaande op dat het document betreffende het paspoort waarmee verzoeker naar Jordanië is gereisd geen afbreuk doet aan de vaststellingen *supra*, namelijk dat geen geloof wordt gehecht aan het feit dat verzoeker zou zijn bedreigd omdat hij werkte voor de Palestijnse inlichtingendienst en daarom niet wordt aangetoond dat hij gegronde vrees heeft in vluchtelingenrechtelijke zin. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog preciseert dat het gaat om een door zijn broer aangevraagd document van de rechtbank, waaruit blijkt dat het paspoort van zijn broer verloren is geraakt en dat het gebruikt werd door verzoeker om te reizen van Palestina naar Jordanië en om foto's van berichten van de toenmalige baas, stelt de Raad vast dat die documenten geen ander licht werpen op de beoordeling van zijn vrees gelinkt aan zijn werk voor de Palestijnse inlichtingendiensten. Bovendien blijkt uit de vertaling, die overgemaakt werd bij aanvullende nota op 11 april 2022 dat het document van de rechtbank, een verklaring op eer betreft en uitsluitend werd opgesteld op basis van verklaringen afgelegd door A.K., waardoor er zeer weinig bewijswaarde aan kan worden gehecht en het niet van die aard is om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

Waar hij nog wijst op foto's van zijn oude gsm, waaruit berichten blijken afkomstig van zijn toenmalige baas, merkt de Raad op dat door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie privé-foto's geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Gelet op de geringe, dan wel onbestaande bewijswaarde ervan zijn de door verzoeker neergelegde foto's niet van die aard om de vaststelling, dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een vrees te hebben in vluchtelingenrechtelijke zin om te buigen.

Betreffende de mail gericht aan de universiteit, waarvan de vertaling middels aanvullende nota van 11 april 2022 werd gevoegd, herhaalt de Raad dat uit het loutere feit dat verzoeker een “bug” zou hebben gevonden in de website van de universiteit, hoewel dit element op zich niet betwist wordt, niet kan worden afgeleid dat verzoeker een gegronde vrees heeft in vluchtelingenrechtelijke zin omdat hij door de Palestijnse veiligheidsdienst zou worden bedreigd.

Waar verzoeker meent dat hij dat hij niet de kans heeft gekregen om zijn volledige verhaal te doen en alle belangrijke elementen aan te halen, hij amper de kans kreeg om alles te vertellen hoewel hij gevraagd werd of er nog bijkomende elementen waren en zijn precair verblijfsrecht op hem een enorme impact heeft gehad, kan de Raad hem geenszins gelijk geven.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het eerste onderhoud gevraagd werd of hij de kans heeft gehad om al zijn problemen uiteen te zetten in het kader van zijn nieuw verzoek, waarop hij bevestigend antwoordde. Daarnaast kreeg verzoekers raadvrouw de kans om opmerkingen te geven. Zij maakte evenmin melding van het feit dat verzoeker niet voldoende ruimte zou hebben gekregen om zijn relaas uiteen te zetten (CGVS verhoor 1, p. 7). Uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker, nadat de protection officer meedeelde geen verdere vragen meer te hebben, nog verschillende malen werd gevraagd of hij nog iets anders wil toevoegen, zeggen of tonen (CGVS verhoor 2, p. 10-11-12). Verzoekers raadvrouw voegde bij afloop van het tweede persoonlijk onderhoud nog toe dat zij verzoeker ook had meegedeeld dat het zijn laatste kans is om alles te vertellen en dat hij verschillende elementen heeft verklaard en documenten heeft voorgelegd waardoor het CGVS genoeg heeft om een beslissing te nemen (CGVS verhoor, 2, p. 13). Dat verzoeker aldus niet de kans zou hebben gekregen om alles uiteen te zetten vindt alleszins geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Evenmin wordt verzoekers kritiek onderbouwd door objectieve elementen en vaststellingen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoeker de kopieën van de notities van de beide persoonlijke onderhouds bij het CGVS opvroeg en bekwam en dat hierover geen opmerkingen werden overgemaakt aan het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat zij wordt geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities. Waar hij middels het verzoekschrift een *“uitgebreid overzicht (wenst) te geven van alle elementen die ertoe hebben geleid dat hij uit de Westelijke Jordaanoever is gevlucht” en dit omdat de protection officer hem hiertoe niet de kans zou hebben gegeven*”, is dit gelet op voorgaande vaststellingen geenszins ernstig. Bovendien komt hij hiermee niet verder dan het geven van loutere *post factum* verklaringen, die geen afbreuk kunnen doen aan de pertinente motieven uit de bestreden beslissing die door de Raad worden bijgetreden.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

Waar verzoeker in algemene termen wijst op de nederzettingen in de Westbank en de precaire levensomstandigheden stelt de Raad op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeker op geen enkel moment heeft verklaard het slachtoffer te zijn geworden van dergelijke problemen, zodat de verwijzing naar allerhande algemene informatie daarover *in casu* niet dienstig is.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren op de Westelijke Jordaanoever zou hebben gekend.

2.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Waar verzoeker erop wijst dat de commissaris-generaal zelf aangeeft dat de bezetting op de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn op de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen niet-gewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, merkt de Raad in de eerste plaats op dat verzoeker op geen enkel moment heeft verklaard het slachtoffer te zijn geworden van dergelijke incidenten of problemen.

Voorts heeft de commissaris-generaal in de eerste plaats aangestipt dat er geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëliëse strijdkrachten en verder het volgende gemotiveerd heeft: *“Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen nietgewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissarisgeneraal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Waar verzoeker middels de aanvullende nota van 11 mei 2022 drie persartikels voegt en verwijst naar een rapport van Human Rights Watch van 2022, merkt de Raad op dat hij niet aantoonde dat de hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie niet langer actueel of incorrect is. Dat er zich naar aanleiding van concrete gebeurtenissen opflakkingen van het geweld kunnen voordoen in de Westelijke Jordaanoever, er meer slachtoffers vallen en hierbij ook burgerslachtoffers kunnen vallen werd reeds in rekening gebracht in de analyse van de commissaris-generaal die te lezen staat in de bestreden beslissing. Uit verzoekers informatie kan niet worden afgeleid dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel

sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ook waar verzoeker in het verzoekschrift uiteenzet dat de veiligheidssituatie nog volatiel is, er zich escalaties voordoen, de situatie er nog niet op is verbeterd en ook gewone burgers aangevallen worden, kan dit het oordeel van de Raad niet ombuigen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de situatie in de Westelijke Jordaanoever voldaan zijn.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. Een schending van de overige aangevoerde middelen kan gelet op voorgaande niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO